

(Нови Репортер, 1. 12. 2010)

Иако Социјалистичка Федеративна Република Југославија не постоји већ двије деценије, постдејтонска Босна и Херцеговина никако не може да се удаљи од њене заоставштине. Прије свега, тај депласирани континуитет присутан је када је ријеч о такозваним значајним датумима. У недостатку јубилеја из сопствене националне историје који би били иоле прихватљиви за Србе и Хрвате, бошњачки максималисти у периоду након посљедњег овдашњег рата одустали су од претраге по “славној” хронологији османске владавине на Балкану и окренули су се непресушном архиву комунизма. Тамо су игнорисали 29. новембар као централни празник некадашње земље између Вардара и Триглава, јер им је та опција, без обзира на црвени предзнак, опасно мирисала на српски интегрализам, односно, на период када се возња аутомобилом од Книна до Неготина могла реализовати без пасоша или личне карте. Пронађено је “спасоносно рјешење”, пошто је 25. новембар означен као израз српске и хрватске историјске спремности да се прихвати статус националне мањине у унитарној БиХ, због чега би Бошњаци невољно прихватили улогу јединог “државотворног народа”.

У том лежерном подухвату фалсификовања прошлости, логика је неважна категорија. Кога брига за чињеницу да партизански вијећници у Мркоњић Граду 1943. уопште нису имали на уму никакву “тисућљетну државност” Босне и Херцеговине, већ су искључиво помињали федералну јединицу у саставу будуће ДФЈ, па ФНРЈ, а на крају и СФРЈ? Које је важан податак да су изразиту већину припадника поменутог герилског покрета, па и делегата на фамозном окупљању ЗАВНОБиХ-а, чинили Срби. На страну њихове идеолошке заблуде, али, тешко је повјеровати да би они пристали на то да 67 година касније буду третирани као утемељивачи “суверене и цјеловите” земље по стандардима покојног Алије Изетбеговића. Ако ништа друго, бар због тога што су се у Другом свјетском рату борили на различитим странама, да би се у читавој мирнодопској фази гледали са крајњим неповјерењем политичких противника, а средином осамдесетих и кроз затворске решетке, иза којих је тада био смјештен “духовни отац” бизарне комбинације тековина полумјесеца и петокраке.

Угодна старост

Осим узурпираног и бесмисленог “Дана државности” у дијелу Федерације са бошњачком већином, мозаик БиХ има и друге коцке чији су оригинали произведени у бившој Југославији. Рецимо, каква би то била реплика СФРЈ када не би имала копије Јосипа Броза и Едварда Кардеља, макар се радило о роби из увоза? На Титову улогу одавно претендује Стјепан Месић, расходовани предсједник Хрватске. Током мандата на Пантовчаку покушавао је да разним димним бомбама докаже да има моћ каквом је некада располагао “највећи син народа и народности”. Пошто га је у матичној земљи мало ко схватао претјерано озбиљно, Месић је реторичке петарде немилице бацао у сусједну Босну и Херцеговину, дијелећи буквице Србима и Хрватима, јер радије гледају у Београд и Загреб него у Сарајево. Једини фаворизовани етнос у таквим небулозама врло брзо је почео га засипа наградама и титулама, од виртуелног доктората у Тузли до почасног грађанства у Бихаћу. Он је на ту врсту аплауза узвраћао све откаченијим тезама, са кулминацијом у виду отворене најаве рата против Републике Српске и пресијецања коридора код Брчког у случају сецесије РС.

Осим узурпираног и бесмисленог “Дана државности” у дијелу Федерације са бошњачком већином, мозаик БиХ има и друге коцке чији су оригинали произведени у бившој Југославији.

А онда га је на функцији замјенио Иво Јосиповић и чинило се да је дошао крај Месићевим ексцесима. Међутим, из заслуженог заборавља извукла га је уврнута одлука надлежних органа у Србији – да му уредно уплаћују мјесечни износ од 39 евра пензије, за краћи период проведен на позицији члана Предсједништва Југославије почетком деведесетих. Није проблем у величини те своте, већ у поријеклу карикатуралног “легализма”. Уколико је основа за такав гест некаква мистериозна одредба споразума о сукцесији - да само Србија преузима финансијске обавезе према свим актерима некадашњих савезних институција, онда могу да се очекују подједнако перверзни призори. На примјер, Сефер Халиловић у Београду подиже новац од минулог рада у ЈНА, а затим опуштено шета Скадарлијом и тражи кафану у којој ће потрошити изненадни поклон. Али, пошто није био дискретан у сеирењу, вијест стиже до Насера Орића. Он се присјећа да је прије рата у БиХ био тјелохранитељ Слободана Милошевића и закључује да, као бивши републички службеник, има још већа права на приход од Пензионог фонда Србије него Халиловић. Љутито тражи паре и добија их, уз извињење бирократа јер га, због непознате адресе, нису благовремено обавијестили о тој гаранцији за угодну старост.

Сличности СФРЈ и БиХ

Пише: Саша Бижић
недеља, 05 децембар 2010 12:28

